

[Jørgen Jensen.]

i dag står til rådighed for den økonomiske politik. Uden sorg har vi renonceret på 1920ernes, 1930ernes, 1940ernes og 1950ernes handels- og toldpolitiske restriktioner og aktiviteter. Tilbage har vi som hovedmidler finanspolitikken og pengepolitikken; mellem disse skal der herske balance og harmoni. Det er en af den nuværende regerings fortjenester, at den har evnet at tilvejebringe rigtige forhold og proportioner her.

Som sagt: statsbudgettet må ses i sammenhæng med den almindelige økonomiske situation her i landet og med den aktuelle udvikling i vor økonomi, herunder vore forbindelser med andre lande. Dette overordentlig vigtige synspunkt kom klart til orde i finansministerens fremsættelsestale den 29. november. Jeg kan ikke undertrykke en kompliment og glædesytring for finansministerens realistiske skildring af de samfundsøkonomiske forhold i 1968, både de faktiske tilstande ved regeringens tiltræden i februar og de siden da opnåede resultater. Meget nøgternt, synes jeg, skildrede finansministeren — på regeringens vegne naturligvis — også, hvad vi antagelig har at vente i det nye år. Det ville derfor være tidsspilde, hvis jeg her ved første behandling gentog alle disse relevante betragtninger, som den konservative folketingsgruppe fuldt ud deler. Men det kunne vel være fornuftigt, om jeg trak enkelte spørgsmål frem, som vi fra vort partis side tillægger en ganske særlig vægt.

Et af disse hovedspørgsmål er den pristabilisering, som det er lykkedes at opnå. Der var mange vægtige motiver for de tre partier til at danne regering efter valget. Blandt disse motiver var det fælles ønske at standse eller i hvert fald hæmme den gennem alt for mange år igangværende inflation her i landet. Inflationen og inflationsmentaliteten red os jo som en mare, og devalueringen for godt et år siden måtte befrygtes at lægge nyt tryk på. Denne mare trykkede ikke alene rent faktisk, bl. a. ved at nedsætte landets konkurrenceevne over for andre lande, men gav anledning til, at folk tænkte inflationistisk. Det gjaldt for erhvervslivet, og det gjaldt for forbrugerne. „Hellere købe og investere i dag end vente til i morgen. Vi vil da i hvert fald få delvis

kompensation gennem dyrtidsreguleringen“, tænkte vel mange; „det må under alle omstændigheder være bedre at disponere på kort sigt end på længere sigt, alt vil jo blive dyrere siden hen.“ Der manglede kort sagt tillid både til fremtiden og til de tidligere regeringer — den sidste faldt jo i øvrigt på det.

Jeg betragter det som en af den nuværende regerings største fortjenester, at den har evnet at løse denne tillidskrise og derved få bragt orden i tingene, d. v. s. i samfundsøkonomien og i folks personlige økonomiske dispositioner. Så at sige hele det hektiske i det økonomiske liv er nu forsvundet. Både virksomheder og de enkelte borgere er faldet til ro gennem denne pristabilisering. Dette er et næsten uvurderligt gode. Erhvervslivet har tillid til, at dets egen konkurrenceevne ikke stadig undergraves ved konstante pris- og omkostningsstigninger. Man konstaterer nu, at der i en række andre lande endnu er tendens til stigninger, og de danske virksomheder kan glæde sig over, at de herved selv stilles bedre. Tjenestemænd, funktionærer og arbejdere ved alle sammen, at uændrede eller næsten uændrede priser, der ikke foranlediger udbetaling af nye dyrtidstillæg, i realiteten giver dem bedre levevilkår, end hvis pristallet fortsætter sin himmelflugt med tilhørende kun delvis kompensationer. Forbrugerne, herunder ikke mindst husmødrene, har præcis den samme opfattelse. Ro omkring priserne er den mest erhvervsvenlige og lønmodtagervenlige politik, der kan føres.

Finansministeren nævnte også i sin fremsættelsestale beskæftigelsessituationen. Jeg synes godt, vi kan slå noget koldt vand i blodet her. Jeg erkender, at arbejdsledigheden i 1968 har været noget højere end i de nærmest foregående år, men der er væsentlige tilføjelser at gøre hertil. Hvordan ville beskæftigelsen have udviklet sig, hvis den tidligere politik var blevet videreført? Jeg føler mig overbevist om, at ledigheden ville have været større som følge af den undergravning af konkurrenceevnen, som denne politik ville have medført som faktisk resultat. Hverken på eksportmarkederne eller på det liberaliserede, såkaldte hjemmemarked ville industrien have kunnet klare sig så godt, som den faktisk har